

REPUBLIKA E SHQIPËRISË

KOMISIONERI PËR MBROJTJEN NGA DISKRIMINIMI

Nr. 1313/1 Prot.

Tiranë, më 19 . 09 . 2025

V E N D I M

Nr. 216 , datë 19 . 09 . 2025

Bazuar në nenin 32/1/a dhe nenin 33, të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi mori në shqyrtim ankesën nr. 196 Regj., datë 15.09.2025, të shtetases E. K, kundër Spitalit Rajonal (SR) Durrës dhe Operatorit të Shërbimeve të Kujdesit Shëndetësor (OSHKSH), në të cilën pretendohet për diskriminim për “çdo shkak tjetër¹”.

Në përfundim të shqyrtimit paraprak të ankesës, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi²,

K O N S T A T O I:

I. Parashtrimi i fakteve sipas subjektit ankues.

Bazuar në parashtrimet si dhe dokumentacionin e përcjellë pranë KMD-së nga subjekti ankues, E. K, evidentohen pretendimet e saj, si më poshtë vijnë:

“Pacienti M. K paraqitet më datë 19.06.2025 në urgjencën e SRD, me ankesë kryesore probleme me urinimin. I hapet kartela shëndetësore me diagnozë “Glob vezikal”... si dhe në kartelë shënohet “konsultë kirurgu dhe eko abdominale”. Dr. Kirurg S. B, mjeku roje, paraqitet dhe merret me rastin, e trajton duke e kategorizuar, duke i dhënë këshillat përkatëse dhe kartela mjekësore mbyllet nga mjeku në fjalë.

Një grup pune nga OSHKSH ka hetuar rastin dhe ka kërkuar masë disiplinore ndaj stafit mjekësor që ka trajtuar pacientin M. K. Sipas verifikimit mungojnë kartelat mjekësore në dy datat 28.06.2025 dhe 03.07.2025, pra, nuk mungon kartela e datës 19.06.2025, kur unë kam qenë në shërbim dhe kam pritur pacientin në fjalë në urgjencë.

¹ Pa provuar apo dokumentuar këtë shkak, duke shënuar vetëm “çdo shkak tjetër”, në formularin e ankesës.

² Në vijim do t’i referohemi me akronimin: KMD.

Unpretendua se nuk janë zbatuar protokollet për dhimbjen e barkut, edhe pse pacienti nuk është ankuar për dhimbje barku.

Drejtoria e Spitalit me rekomandimin e OSHKSH-së, vendosi ndaj meje dhe 4 (katër) kolegëve të mi, masën disiplinore “Mospasqyrim të vizitës dhe trajtimit të pacientit M. K, si dhe mos zbatimin e protokollit të trajtimit për rastin në fjalë”.

Unë si mjeke kam trajtuar pacientin me profesionalizëm sipas gjendjes që ka paraqitur në urgjencë, duke u konsultuar me mjekun specialist përkatës. Kartela mjekësore e datës 19.06.2025 ekziston, është plotësuar normalisht sipas praktikës së zakonshme. Përgjegjësia për ndjekjen e mëtejshme nuk bie mbi mua, pasi rasti është zgjidhur dhe këshilluar nga kirurgu.

Kontradikta kryesore me masën disiplinore është se në të thuhet se “nuk është zbatuar protokollin e trajtimit dhe mospasqyrim i vizitës”, ndërkohë që vizita është pasqyruar dhe kartela ekziston.

Akuza për mos zbatim protokollin, kur stafi jonë nuk është pajisur asnjëherë me një protokoll mjekësor konkret të trajtimit në mënyrë zyrtare, është një veprim i paarsyeshëm dhe diskriminues kundrejt meje dhe kërkoj anullimin e tij. Masa është marrë pa u konsultuar me Urdhrin e Mjekut siç kërkohej nga ligji. Është dhënë një ndëshkim kolektiv pa analizë individuale të veprimeve të secilit mjek. Presion dhe intimidim gjatë ballafaqimit institucional, kam qenë subjekt i sjelljeve kërcënuese në prani të autoriteteve shtetërore, pa asnjë mbrojtje institucionale, duke më krijuar pasiguri në punë dhe cenim të dinjitetit profesional.

Vendosja e një mase disiplinore kolektive, pa individualizim të përgjegjësisë, minon parimet bazë të drejtësisë, krijon precedent të gabuar dhe rrezikon klimën e punës dhe profesionalizmin e stafit mjekësor.

Kam bashkëpunuar plotësisht me institucionet shtetërore:

- *Pas kërkesës zyrtare për informacion nga Agjencia për Dialog dhe Bashkëqeverisjes, kam dorëzuar shpjegimin tim të detajuar dhe dokumentacionin përkatës;*
- *Kam marrë pjesë në dy ballafaqime zyrtare, të zhvilluara në zyrën e drejtorit të SRD-së, me përfaqësues të DROKSHKSH, me datë 08.09.2025.*
- *Me datë 11.09.2025, së bashku me 3 kolegë kemi zhvilluar një takim në DROKSH në Tiranë me drejtorin, takim i cili është zhvilluar në një klimë të tensionuar, me tone të larta dhe me qëndrime jo bashkëpunuese nga ana e tij, i cili përdori shprehje jo etike, kërcënuese, të natyrës diskriminuese si p.sh “ju heqim nga puna...radha është plot...”*
- *Me datë 15.09.2025 po dorëzoj këtë ankesë pranë Zyrës së KMD-së, për të denoncuar: diskriminimin institucional; shkeljen e dinjitetit tim profesional; presionin e ushtruar; masën jo proporcionale dhe të padrejtë të vendosur ndaj meje”.*

Në përfundim të shqyrtimit të ankesës, subjekti ankues kërkon nga Komisioneri:

- “ 1. Konstatimin e diskriminimit;*
- 2. Anullimin e masës disiplinore kundrejt saj;*

3. Hetimin e plotë administrativ të rastit;
4. Ndërhyrje për garantimin e një ambienti pune të sigurt, duke parandaluar presionet, kërcënimet ndaj personelit mjekësor dhe të garantohen standarde të barabarta në vlerësimin profesional;
5. Kompensim financiar për dëmin e pësuar: dëm i shkaktuar ndaj figurës dhe reputacionit tim profesional si mjeke, dëm psikologjik dhe moral nga presioni, etika negative dhe mungesa e mbrojtjes institucionale, dëmet që mund të sjellë ky precedent në ecurinë e karrierës time.”

Pas komunikimit dhe sqarimeve fillestare të specialistes së Zyrës së Pritjes së Ankesave/KMD³, lidhur me ankimin dhe aktet e depozituara pranë Komisionerit, nga shtetasja E. K, nëpërmjet e-mailit datë 10.09.2025, u konstatua se ajo kishte mangësi të anës formale, si dhe në lidhje me shpjegimin dhe dokumentacionin provues lidhur me shkakun e pretenduar nga ana e subjektit ankues.

Për këtë arsye, nëpërmjet e-maileve datë 11.09.2025 dhe datë 12.09.2025, nga ana e Specialistes së Drejtorisë së Pritjes së Ankesave/KMD, është proceduar me kërkesën për plotësimin e dokumentacionit e informacionit të nevojshëm për vijimin e shqyrtimit të ankesës së saj.

Në vijim të kërkesave të përsëritura të KMD-së, subjekti ankues ka depozituar parashtrime sqaruese që i janë bashkëlidhur kësaj ankese, të cilat rishtaz nuk shpjegojnë apo faktojnë shkakun për të cilin pretendin se diskriminohet.

II. Nga shqyrtimi paraprak i ankesës, u konstatua se:

Në nenin 1 të ligjit nr. 10221, datë 04.02.2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, përcaktohet se: “Ky ligj rregullon zbatimin dhe dhe respektimin e parimit të barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me racën, etninë, ngjyrën, gjuhën, shtetësinë, bindjet politike, fetare ose filozofike, gjendjen ekonomike, arsimore ose shoqërore, gjininë, identitetin gjinor, orientimin seksual, karakteristikat e seksit, jetesën me HIV/AIDS, shtatzëninë, përkatësinë prindërore, përgjegjësinë prindërore, moshën, gjendjen familjare ose martesore, gjendjen civile, vendbanimin, gjendjen shëndetësore, predispozicionet gjenetike, pamjen e jashtme, aftësinë e kufizuar, përkatësinë në një grup të veçantë, ose me çdo shkak tjetër”.

Diskriminimi përkufizohet nga ligji 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, i ndryshuar, në nenin 3, pika 1, si: “Çdo dallim, përjashtim, kufizim ose preferencë, bazuar në cilindo shkak të përmendur në nenin 1 të këtij ligji, që ka si qëllim ose pasojë pengesën ose bërjen e pamundur të ushtrimit në të njëjtën mënyrë me të tjerët, të të drejtave e lirive themelore të njohura me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, me aktet ndërkombëtare të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë, si dhe nga ligjet në fuqi”.

³ Me telefon dhe nëpërmjet e-mailit.

Në bazë të nenit 7, të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, mbrojtja nga diskriminimi garantohet ndaj çdo veprimi ose mosveprim të autoriteteve publike ose të personave fizikë a juridikë që marrin pjesë në jetën dhe sektorët publikë ose privatë, që krijojnë baza për mohimin e barazisë ndaj një personi apo grupi personash, ose që i ekspozon ata ndaj një trajtimi të padrejtë dhe jo të barabartë, kur ata ndodhen në rrethana të njëjta ose të ngjashme, në krahasim me persona të tjerë ose grupe të tjera personash.

Gjithashtu, diskriminimi karakterizohet nga trajtimi i diferencuar, pra duhet të demonstrohet se viktimë e pretenduar është trajtuar në mënyrë më pak të favorshme për shkak të një karakteristike që përfshihet në “shkakun e mbrojtur”. Trajtimi më pak i favorshëm përcaktohet me anë të krahasimit ndërmjet viktimës së pretenduar dhe një personi tjetër në një situatë të ngjashme, i cili nuk posedon karakteristikën e mbrojtur.

Komisioneri vlerëson se, vetëm fakti që një person posedon shkaqet e mbrojtura, nuk mjafton për të ngritur një pretendim për diskriminim. Personi i cili pretendon se është diskriminuar për shkaqet e pretenduara, por jo vetëm, duhet të parashtrojë fakte nga të cilat mund të prezumohet se ka një diferencë në trajtim dhe se kjo diferencë në trajtim pretendohet se ka si bazë shkakun e mbrojtur.

Në informacionin e përcjellë nga subjekti ankues pranë Komisionerit, është përcaktuar si shkak diskriminimi “çdo shkak tjetër”. Subjekti ankues në rastin në fjalë nuk ka paraqitur asnjë dokument apo provë, për të vërtetuar se diskriminimi i pretenduar ka ndodhur si pasojë e ndonjë karakteristike individuale specifike.

Dokumentimi i tyre është thelbësor në çështjen e provimit të “shkakut” për të cilin subjekti ankues pretendon se si pasojë e posedimit të tij i kanë ardhur më pas të gjitha pasojat e pretenduara. Në rastin e mosprovimit e mosdokumentimit të “shkakut”, nuk mund të dilet në përfundimin se paligjshmëritë e pretenduara nga subjekti ankues lidhen pikërisht me këto “shkaqe”.

Në këtë kontekst, Komisioneri për të vlerësuar nëse pretendimet e subjektit ankues për trajtim të pabarabartë, të padrejtë e të pafavorshëm të saj nga ana e SRD-së dhe OSHKSH-së, vijnë për shkakun e pretenduar, duhet që fillimisht ky shkak të jetë i provuar e dokumentuar para KMD-së, si shkak i njohur nga LMD.

Në lidhje me pretendimin për diskriminim, Komisioneri vlerëson se, personi i cili pretendon se është diskriminuar për këto shkaqe, por jo vetëm, duhet gjithashtu të parashtrojë fakte nga të cilat mund të vlerësohet se ka një diferencë në trajtim dhe se kjo diferencë në trajtim pretendohet se ka si bazë një apo më shumë se një, nga shkaqet e mbrojtura, që në çështjen objekt shqyrtimi paraprak, është “çdo shkak tjetër”.

Sa i takon pretendimit të ankueses për diskriminim për “çdo shkak tjetër”, i pa dokumentuar dhe i paprovuar, Komisioneri vlerëson se nuk qëndron, pasi ai nuk është “shkaku” në vetvete.

LMD, ofron mbrojtje dhe rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë në lidhje me një listë të hapur shkaqesh⁴. Në nenin 1, ligji liston një sërë shkaqesh për të cilat garantohet mbrojtja nga diskriminimi, por mbyllet me përcaktimin se ligji merr në mbrojtje edhe shkaqe të tjera që nuk janë listuar në nenin 1.

Neni 1, i këtij Ligji është në linjë edhe me parashikimet e nenit 14 të Konventës Evropiane për Mbrojtjen e të Drejtave dhe Lirive Themelore të Njeriut (KEDNJ-së), e cila sanksionon mbrojtjen nga diskriminimi bazuar në një listë të hapur shkaqesh⁵.

Në mungesë të një praktike kombëtare, Komisioneri i referohet praktikës gjyqësore të Gjykatës Evropiane të të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ). Ky referim bëhet duke mbajtur parasysh, hierarkinë e normave juridike të sanksionuar në nenin 116 të Kushtetutës, i cili sanksionon epërsinë e të drejtës ndërkombëtare të ratifikuar nga Republika e Shqipërisë mbi ligjet e brendshme. Në referim edhe të evokimit që i bëhet Konventës në nenin 17/2 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, ajo merr një status kushtetues në të drejtën tonë të brendshme. Për rrjedhojë edhe praktika e Gjykatës Evropiane të të Drejtave të Njeriut, me anë të të cilës bëhet interpretimi i Konventës, ka fuqinë e Konventës.

Referuar kësaj praktike, GJEDNJ-ja ka mbajtur qëndrimin se diferencat që kanë si bazë ose për arsye një karakteristikë personale, që e bën të dallueshme një person ose grup personash nga të tjerët, janë të lidhura me nenin 14 të Konventës dhe me këtë interpretim ajo ka përcaktuar statute të tjera që nuk janë përcaktuar në mënyrë të drejtpërdrejtë nga neni 14, i Konventës. I njëjti arsyetim mund të na shërbejë edhe në rastin e vlerësimit të shprehjes “*me çdo shkak tjetër*”, të parashikuar në nenin 1 të ligjit 10221/2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, të ndryshuar.

Në çështjen Clift kundër Mbretërisë së Bashkuar (paragrafi 60) GJEDNJ-ja është shprehur se: “*Pyetja nëse ekziston një ndryshim në trajtim bazuar në një karakteristikë personale ose të identifikueshme, në çdo rast është një çështje që duhet vlerësuar duke marrë parasysh të gjitha rrethanat e çështjes dhe duke pasur parasysh se qëllimi i Konventës është të garantojë jo të drejta që janë teorike ose jo reale, por të drejta që janë praktike dhe efektive*”.

Komisioneri vëren se, “viktimat” e diskriminimit e kanë detyrimin të paraqesin fakte dhe prova nga të cilat mund të supozohet se ka pasur diskriminim apo mbi bazën e të cilave të bëjnë të besueshëm pohimin se është bërë diskriminim.

Pastaj, barra e provës i bartet të paditurit, i cili gjatë zhvillimit të procedurës hetimore duhet të dëshmojë se nuk ka pasur diskriminim, apo se ka pasur arsye ligjore për trajtim të pabarabartë.

⁴ Neni 1, i ligjit nr. 10221, datë 04.02.2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, i ndryshuar citon se: “Ky ligj rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë në lidhje meose me çdo shkak tjetër.”

⁵ Neni 14, I KEDNJ-së: “Gëzimi i të drejtave dhe i lirive të përcaktuara në këtë Konventë duhet të sigurohet, pa asnjë dallim të bazuar në shkaqe të tilla si seksi, raca, ngjyra, gjuha, feja, mendimet politike ose çdo mendim tjetër, origjina kombëtare ose shoqërore, përkatësia në një minoritet kombëtar, pasuria, lindja ose çdo status tjetër”.

Komisioneri vlerëson se, diskriminimi⁶ karakterizohet nga trajtimi i diferencuar, pra duhet të demonstrohet se “viktima” e pretenduar është trajtuar në mënyrë më pak të favorshme, pikërisht për shkak të një karakteristike të tij që përfshihet në “shkakun e mbrojtur”, të cilën ankuesi nuk arriti ta provonte e dokumentonte se e posedonte atë.

Komisioneri vlerëson se, në bazë të rrethanave të shpjeguara nga subjekti ankues lidhur me pretendimin për diskriminim për “çdo shkak tjetër”, nuk ka informacion të mjaftueshëm që të lejojë shqyrtimin e mëtejshëm të çështjes.

Kjo pasi, ankuesja nuk ka arritur të provojë, faktobjekt apo dokumentojë⁷, minimalisht as se cilat ishin karakteristikat e saj individuale që përfshihet tek shkakun e mbrojtur, e që ajo i posedonte ato, në mënyrë që të mund të hetohet më tej, nëse trajtimi i pretenduar të kishte ardhur apo të ishte motivuar e nxitur pikërisht për këtë shkak.

Në mungesë të provave e fakteve mbi të cilat supozohet se ka pasur diskriminim, pamundësohet vijimi i procedurës për shqyrtimin e ankesës.

Vendimmarrja e Komisionerit duhet të jetë e arsyetuar dhe e argumentuar mbështetur në bazueshmërinë e provave e fakteve në gjykim. Kjo, pasi një moment kyç në gjykimin administrativ është edhe procesi i provueshmërisë mbi faktet objekt verifikimi, gjykimi, mbi të cilat bazohet një vendimmarrje e drejtë.

Faktet që janë objekt i të provuarit merren për bazë për efekt provueshmërie, vetëm kur ato janë paraqitur me saktësi dhe në formën e kërkuar nga ligji gjatë procesit të shqyrtimit të ankesës. Për të formuar bindjen e tij, organi administrativ, në këtë rast Komisioneri, duhet të marrë parasysh si argumentet që flasin për ekzistencën e një fakti, ashtu dhe argumentet që flasin për mosekzistencën e tij.

Provat janë të dhëna që merren prej burimeve (subjektit ankues në këtë rast) dhe sipas rregullave të përcaktuara në ligj, të cilat vërtetojnë ose rrëzojnë pretendimet e palëve në proces (neni 11, i Kodit të Procedurës Civile).

Subjekti ankues i cili pretendon diskriminimin, ka detyrimin që të provojë me fakte, shpjegime e prova bindëse, nëpërmjet të cilave duhet të krijojë bindjen se mund të prezumohet diskriminimi.

Pala ankuese nuk parashtroi e depozitoi prova, fakte apo rrethana nga të cilat të mund të prezumohet se ka patur sjellje, veprime apo mosveprime të subjekteve përgjegjës që të jenë motivuar nga shkakun e pretenduar, pasi fillimisht ajo duhet të plotësonte kërkesën minimale lidhur me provueshmërinë e vetë “shkakut”.

⁶ “Diskriminimi” përkufizohet nga ligji “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, i ndryshuar, në nenin 3, pika 1, si: çdo dallim, përbërje, kufizim ose preferencë, bazuar në cilindo shkak të përmendur në nenin 1 të këtij ligji, që ka si qëllim ose pasojë pengesën ose bërjen të pamundur të ushtrimit në të njëjtën mënyrë me të tjerët, të të drejtave e lirive themelore të njohura me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, me aktet ndërkombëtare të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë, si dhe nga ligjet në fuqi.

⁷ Edhe pas kërkesave të përsëritura nëpërmjet e-mailit, të KMD-së.

Pra, në analizë të sa më lart, Komisioneri vëren se ka mungesë të theksuar të elementëve të provueshmërisë të shkakut të cilësuar nga ana e ankueses. Vetëm pasi ankuesja të provonte para KMD-së se mbart e posedon shkakun e pretenduar, atëherë Komisioneri mund të vihej në lëvizje për të kërkuar informacion lidhur me veprimet apo mosveprimet e strukturave të punëdhënësit.

Për rrjedhojë, për sa më sipër, referuar nenit 33, pika 4, shkronja “ç” të ligjit 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, ku parashikohet se: “4. *Ankesa nuk pranohet nëse: ...ç) ... nuk ka informacion të mjaftueshëm për të bërë të mundur një hetim*”⁸, Komisioneri vlerëson se, ankesa nuk duhet të pranohet, pasi nuk ka informacion të mjaftueshëm për të bërë të mundur një hetim, e për rrjedhojë nuk mund t’i nënshtrohet procedurave të mëtejshme të parashikuara në ligj, për shqyrtimin e saj⁹.

Komisioneri evidenton faktin se, ankuesja, të gjitha pretendimet që burojnë nga veprimet a sjellja e SRD-së dhe OSHKSH-së, gjatë marrëdhënieve të punës, lidhur me dhënien e masës disiplinore karshi saj, janë pretendime që lidhen me shkeljet dhe paligjshmërinë e prezumuar nga këto dy subjekte dhe se, në mungesë të lidhjes me shkakun e pretenduar ato mbeten thjesht në kuadër të paligjshmërisë së tyre.

Së dyti, lidhur me pretendimin e ankueses për sjellje kërcënuese dhe presion të ushtruar ndaj saj, nga ana e autoritetit publik, drejtuesit të DROKSH-it, Komisioneri vëren se, hetimi i tij nuk bën pjesë në kompetencën e KMD-së, dhe se lidhur me këtë kërkim, ankuesja mund t’i drejtohet organeve kompetente të Policisë së Shtetit apo të drejtësisë.

Së treti, lidhur me kërkimin e ankueses për dëmshpërblim për gjithë problematikat e krijuara nga situata e ndodhur në dëm të saj, nga subjektet sipërcituar, Komisioneri vëren se, marrja në shqyrtim e pretendimit të ankueses për dëmshpërblim, nuk bën pjesë në kompetencat e KMD-së, e për pasojë nuk mund të pranohet dhe për rrjedhojë nuk mund t’i nënshtrohet procedurave të mëtejshme të parashikuara në ligj për shqyrtimin e saj.

Komisioneri evidenton faktin se, pretendimet për shkaktimin e dëmit material, moral, ekzistencial etj, janë kërtime, të cilat subjekti ankues mund t’i kërkojë gjyqësisht, me objekt dëmshpërblimin e saj.

Kodi Civil, i Republikës së Shqipërisë, në nenin 608¹⁰, të tij, ka parashikuar se: “*Personi që, në mënyrë të paligjshme dhe me faj, i shkakton tjetrit një dëm në personin ose në pasurinë e tij, detyrohet të shpërblejë dëmin e shkaktuar.*”

⁸ Për analogji citojmë: Vendimin nr. 163, datë 14.08.2023, të KMD-së, Vendimin nr. 205, datë 19.10.2023, Vendimin nr. 226, datë 06.11.2023, Vendimi nr. 27, datë 23.01.2024, Vendimi nr. 41, datë 13.02.2024, të KMD-së etj.

¹⁰ Përgjegjësia për shkaktimin e dëmit

...Dëmi quhet i paligjshëm kur është rrjedhim i shkeljes ose i cenimit të interesave dhe i të drejtave të tjetrit, që mbrohen nga rendi juridik ose nga zakonet e mira.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë në vendimin unifikues nr.12, datë 14.09.2007 shprehen ndër të tjera se: *“Në zbatim të neneve 608, 625, 643/a e vijues të K.Civil, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë konkludojnë të unifikojnë se: Çdo subjekt i cenuar në të drejta dhe interesa të ligjshme personale e pasurore nga fakti i paligjshëm, edhe nëse nuk është ai vetë subjekti pasiv i atij fakti, ka të drejtën subjektive, legjitimimin aktiv, për të kërkuar (ius proprius) dëmshpërblimin e dëmit pasuror e jopasuror të pësuar.”*

Në përfundim të shqyrtimit paraprak të ankesës, lidhur me sa sipërcituar, Komisioneri arrin në përfundimin se nuk përmbushen kriteret ligjore për pranimin e ankesës, të përcaktuara nga neni 33, pika 4, shkronja “b¹¹”, të ligjit 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, të ndryshuar, dhe për rrjedhojë kërkimet e subjektit ankues për të shqyrtuar sa më sipër, nuk pranohen.

PËR KËTO ARSYE:

Mbështetur në nenin 32, pika 1/a, si dhe nenin 33, pikat 1, 4/b/ç/ të ligjit nr.10 221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, të ndryshuar,

Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi,

V E N D O S I :

1. Mospranimin e ankesës së subjektit ankues E. K, pasi nuk plotësohen kriteret përkatëse të parashikuara nga ligji nr. 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, i ndryshuar.
2. Kundër këtij vendimi lejohet ankim në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, brenda 45 ditëve nga marrja dijeni e këtij vendimi.

KOMISIONERI

Robert GAJDA

¹¹ Në nenin 33, pika 4/b, të Ligjit 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, të ndryshuar, përcaktohet se: “4. Ankesa nuk pranohet nëse: b)është e papajtueshme me dispozitat e këtij ligji...”